

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja

Druk nr 613
Warszawa, 26 lipca 2024 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

**- o wypowiedzeniu Konwencji o przekazywaniu
i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania
Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie
dnia 19 maja 1978 roku.**

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Przemysława Wiplera.

(-) Konrad Berkowicz; (-) Karina Anna Bosak; (-) Krzysztof Bosak; (-) Bronisław Foltyn; (-) Roman Fritz; (-) Sławomir Mentzen; (-) Krzysztof Mulawa; (-) Bartłomiej Pejo; (-) Grzegorz Adam Płaczek; (-) Michał Połuboczek; (-) Włodzimierz Skalik; (-) Krzysztof Szymański; (-) Krzysztof Tuduj; (-) Witold Tumanowicz; (-) Michał Wawer; (-) Przemysław Wipler; (-) Andrzej Tomasz Zapałowski.

Projekt

USTAWA

z dnia ... 2024 r.

o wypowiedzeniu Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19 maja 1978 roku

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wypowiedzenia Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19 maja 1978 roku.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

W dniu 24 grudnia 1979 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikował Konwencję sporządzoną w Moskwie w dniu 19 maja 1978 roku o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu.

Konwencja zobowiązuje umawiające się strony do tego, aby współpracowały w przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, a w szczególności zobowiązuje umawiające się strony do:

- 1) powstrzymania się od publikowania danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu o zdolności rozdzielczej w terenie większej niż 50 m dotyczących terytorium innej umawiającej się strony, przekazywania ich komukolwiek bez wyraźnej zgody umawiającej się strony, do której należą te terytoria poddane badaniu, ani nie wykorzysta tych danych w żaden inny sposób na szkodę umawiającej się strony,
- 2) powstrzymania się od publikowania, przekazywania komukolwiek bez wyraźnej zgody umawiającej się strony – informacji uzyskanych w drodze rozszyfrowania i tematycznej interpretacji jakichkolwiek danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu dotyczących zasobów naturalnych lub potencjału ekonomicznego innej umawiającej się strony, a ponadto nie wykorzysta tych informacji w jakikolwiek sposób na szkodę umawiającej się strony.

Ponadto umawiające się strony zobowiązały się do współpracy w zakresie tworzenia i doskonalenia niezbędnych środków technicznych i metod pomiaru, opracowywania i tematycznej interpretacji danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, a także w zakresie szkolenia odpowiednich specjalistów w celu szybkiego i najbardziej efektywnego praktycznego wykorzystania współczesnych środków techniki kosmicznej oraz danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu.

Konwencja o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu sporządzona w Moskwie w dniu 19 maja 1978 roku dotyczy nie tylko danych naukowych, ale również co bardziej istotne danych ekonomicznych, wojskowych i wywiadowczych.

Najbardziej ryzykownym przepisem Konwencji jest art. IV, zgodnie z którym: „Umawiająca się Strona, która dysponuje pierwotnymi danymi ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu o zdolności rozdzielczej w terenie większej niż 50 m, dotyczącymi terytorium innej Umawiającej się Strony, powstrzyma się od publikowania ich, przekazania komukolwiek bez wyraźnej zgody Umawiającej się Strony, do której należą terytoria poddane badaniu, ani nie wykorzysta tych danych w żaden inny sposób na szkodę tej Umawiającej się Strony”.

Powyższy przepis oznacza, że w przypadku obrazowania satelitarnego o rozdzielczości większej niż 50 m trzeba będzie uzyskiwać zgodę innego państwa w przypadku zamiaru obrazowania jego terytorium (np. niezbędne będzie zgoda Federacji Rosyjskiej na obrazowanie terytorium Rosji). Istotnym jest zatem fakt, że z technicznego punktu widzenia aktualnie niemal każdy zamiar obrazowania terytorium obcego państwa będzie wymagał zgody tego państwa.

W obecnym stanie technicznym, prawnym i politycznym utrzymywanie w mocy prawa tej Konwencji jest niedopuszczalne. W interesie Polski nie leży ewentualne narażanie się na zarzuty łamania tej Konwencji, a zatem jedynym słusznym rozwiązaniem jest jej wypowiedzenie.

W tym miejscu sformułować należy dwie tezy. Po pierwsze, utrzymywanie w polskim porządku prawnym zobowiązań wynikających z omawianej konwencji jest sprzeczne z polskim interesem narodowym – zarówno w aspekcie prawnym, politycznym jak i technicznym. Po drugie, w interesie Polski nie leży ewentualne narażanie się na zarzuty łamania tej konwencji, a zatem jedynym słusznym rozwiązaniem jest jej wypowiedzenie.

Zobowiązania powyższe są sprzeczne z polskim interesem narodowym, albowiem tworzą nieuzasadnioną przewagę po stronie ewentualnego przeciwnika, który użyłby obrazowania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w rozdzielczości dokładniejszej niż 50 m w wojnie przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej.

W szczególności wskazać należy, że we współczesnym świecie standardem są satelity o rozdzielczości 30 cm, a wkrótce standardem staną się satelity o rozdzielczości 10 cm; satelity o rozdzielczości 50 m nie są już nawet produkowane. Postęp technologiczny sprawił, że pozostanie członkiem Konwencji i jednocześnie korzystanie z nowoczesnych technologii będzie skutkowało narażeniem się na łamanie prawa międzynarodowego. „Awaryjne” korzystanie z satelit o większej rozdzielczości z naruszeniem Konwencji byłoby rozwiązaniem skrajnie niekorzystnym. Pozbawiłoby Polskę korzyści wojskowych płynących z zakazanych tym traktatem rozwiązań. Dałoby również mocne podstawy do naruszeń ratyfikowanych umów przez stronę przeciwną i podstawy do oskarżeń w stosunku do władz państwowych.

Konwencję o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu należy wypowiedzieć możliwie szybko, aby możliwie szybko można było zacząć wykorzystywać obrazowanie z wykorzystaniem satelit o rozdzielczości większej niż 50 m bez konieczności uzyskiwania zgody państwa, którego terytorium jest obrazowane. Trzeba uwzględnić, że Konwencja przewiduje dwunastomiesięczny termin wypowiedzenia biegnący od momentu zawiadomienia Depozytariusza o jego wypowiedzeniu.

Wycofanie się z Konwencji jest obecnie postulatem poważnie rozważanym w debacie publicznej w państwach bałtyckich w związku z zagrożeniem agresją rosyjską.

Autorzy niniejszego projektu zdecydowali się złożyć na ręce Marszałka Sejmu projekt ustawy o wyrażeniu zgody na wypowiedzenie przez Prezydenta RP umowy międzynarodowej z pominięciem działań Rady Ministrów i jej członków, o których mowa w przepisach Ustawy

o umowach międzynarodowych. Działanie projektodawców jest zgodne z prawem i oparte jest o zastosowanie przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ani Konstytucja RP ani Ustawa o umowach międzynarodowych nie wymagają, aby wyrażenie przez Sejm RP zgody na wypowiedzenie umowy międzynarodowej było chronologicznie późniejsze od podjęcia w tej materii inicjatywy przez Radę Ministrów. Uchwalona już zgoda na wypowiedzenie Konwencji może oczekiwać na działania innych organów, gdyż żaden przepis w sposób wyraźny nie wyklucza takiej chronologii działania organów państwa. Żaden przepis nie stanowi również, że katalog podmiotów uprawnionych do złożenia projektu ustawy w przedmiotowej sprawie jest katalogiem innym od tego, o którym mowa w art. 118 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W analogicznej sytuacji, dotyczącej zgody wyrażonej przez Sejm RP na ratyfikację umowy międzynarodowej, spostrzeżenia takiego dokonali konstytucjoniści K. Działocha i B. Banaszak (K. Działocha, Uwaga 5. do art. 89 Konstytucji [w:] L. Garlicki (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, t. I, Warszawa 1999, s. 4-5, B. Banaszak, Opinia w sprawie ratyfikacji Traktatu z Lizbony, „Przegląd Sejmowy” 2009, nr 2, s. 132). Jest to stanowisko zgodne z literalną wykładnią przepisów Konstytucji RP.

Intencją projektodawców jest zmobilizowanie władzy wykonawczej do podjęcia koniecznych działań zmierzających do pilnego usunięcia Konwencji z porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem dwunastomiesięcznego terminu wypowiedzenia przewidzianego przez tą Konwencję. Dalsze utrzymywanie obowiązywania tej umowy międzynarodowej naraża Rzeczpospolitą Polską na poważne szkody.

Uchwalenie ustawy nie spowoduje kosztów budżetowych.

Projekt ustawy nie powoduje skutków finansowych dla jednostek samorządu terytorialnego.

Projekt niesie za sobą pozytywne skutki gospodarcze i społeczne, zwłaszcza w zakresie zwiększenia bezpieczeństwa Polaków.

Projekt nie wpłynie na majątkowe prawa i obowiązki przedsiębiorców w tym działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt nie przewiduje wydawania dodatkowych aktów wykonawczych.

Zakres regulacji ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 8 sierpnia 2024 r.

BEOS-WPEiM-1738/24

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o wypowiedzeniu Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19 maja 1978 r. (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Przemysław Wipler)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2022 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem projektowanej ustawy jest wyrażenie zgody na wypowiedzenie przez Prezydenta RP Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19 maja 1978 r.¹, dalej jako „Konwencja”.

W art. 1 projektu wyraża się zgodę na wypowiedzenie Konwencji. W art. 2 stanowi się, że ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Konwencja dotyczy przekazywania i wykorzystywania danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu². Ma ona charakter ramowy. W szczególności, zgodnie

¹ Konwencja weszła w życie dnia 21 sierpnia 1979 r.

² W art. 1 wyjaśnia się, że: a) określenie „zdalne badanie Ziemi z kosmosu” oznacza obserwacje i pomiary charakterystyk energetycznych i polaryzacyjnych promieniowania własnego i odbitego elementów lądu, oceanu i atmosfery Ziemi w różnych pasmach częstotliwości fal elektromagnetycznych, pozwalające na zlokalizowanie i opisanie charakteru zachodzących w czasie zmian parametrów i zjawisk przyrodniczych, naturalnych zasobów Ziemi i środowiska, jak również obiektów i tworów będących dziełem człowieka; b) określenie „dane ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu” oznacza dane pierwotne uzyskane zdalnie poprzez odbiorniki zainstalowane na obiektach kosmicznych i przekazane z nich kanałami telemetrycznymi w postaci sygnałów elektromagnetycznych

z jej art. III „szczegółowy wykaz, charakterystyki techniczne, zakres wymienionych wyżej danych, terminy ich dostarczania i warunki przekazywania, jak również zakres udziału zainteresowanych Umawiających się Stron w ich opracowywaniu i interpretacji tematycznej, będą określane w drodze dwustronnych lub wielostronnych porozumień między Umawiającymi się Stronami”.

Konwencja zawiera słowniczek (art. I), ustanawia obowiązek współpracy w zakresie przekazywania i wykorzystywania tytułowych danych (art. II), zawiera postanowienie o wykonywaniu Konwencji (art. III), formułuje zakaz publikowania danych, ich udostępniania lub wykorzystywania danych pierwotnych ze zdalnego badania Ziemi dotyczących innej strony Konwencji, bez jej wyraźnej zgody (art. IV), zakaz publikowania informacji dotyczących zasobów naturalnych lub potencjału ekonomicznego strony, ich przekazywania lub wykorzystywania na szkodę strony, bez jej wyraźnej zgody (art. V), określa zasadę odpowiedzialności za prowadzenie prac w zakresie wykorzystywania danych ze zdalnego badania innych stron Konwencji (art. VI), ustanawia obowiązek współpracy w zakresie „tworzenia i doskonalenia niezbędnych środków technicznych i metod pomiaru, opracowywania i tematycznej interpretacji danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, a także w zakresie szkolenia odpowiednich specjalistów w celu szybkiego i najbardziej efektywnego praktycznego wykorzystania współczesnych środków techniki kosmicznej oraz danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu” (art. VII). Ponadto Konwencja zawiera klauzulę pozasądowego rozwiązywania sporów (rokowania i konsultacje; art. VIII), klauzulę określającą procedurę wprowadzania poprawek (art. IX), klauzulę związania się i obowiązywania (art. X), klauzulę przystąpienia (art. XI), klauzulę wypowiedzenia (art. XII), klauzulę depozytariusza (art. XIII) i klauzulę języków oficjalnych (art. XIV).

Konwencję otwarto tylko dla państw (art. XI Konwencji). Mimo że Unia Europejska dysponuje pewnymi (jednak bardzo ograniczonymi) kompetencjami do zawierania umów w zakresie polityki kosmicznej (zwłaszcza art. 189 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dalej jako „TfUE”; zob. dalej pkt 2 opinii), nie może stać się stroną Konwencji (nawet razem z państwami członkowskimi). Nie może też upoważnić państw członkowskich do ratyfikacji Konwencji w jej imieniu i na jej rzecz, jak to ma miejsce np. w przypadku niektórych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO) czy Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO). Polska ratyfikowała Konwencję aktem Rady Państwa z dnia 15 listopada 1979 r.³ i jest nią związana od dnia 24 grudnia 1979 r., a zatem stała się stroną Konwencji zanim przystąpiła do Unii Europejskiej.

albo bezpośrednio w postaci filmów lub zapisów magnetycznych, jak również dane uzyskane po uprzednim przetworzeniu tego potoku danych i nadające się do wykorzystania w dalszej analizie.

³ Dz. U. z 1980 r. Nr 10, poz. 27.

Konwencję zawarto na pięć lat, lecz na podstawie klauzuli automatycznej prolongacji jej obowiązywanie wydłuża się na kolejne okresy pięcioletnie. Jednocześnie postanowiono, że przed upływem każdego okresu pięcioletniego będzie istniała możliwość wypowiedzenia Konwencji. W braku takiego aktu Konwencja będzie obowiązywała stronę przez przynajmniej kolejne pięć lat (art. X ust. 2). Zgodnie z art. XII wypowiedzenie staje się skuteczne po upływie 12 miesięcy od daty otrzymania notyfikacji dotyczącej wypowiedzenia przez depozytariusza (jest nim rząd Rosji – art. XIII ust. 1).

Konwencja ma charakter lokalny. Została wynegocjowana przez państwa należące do ówczesnego bloku socjalistycznego.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

W odniesieniu do przestrzeni kosmicznej Unia Europejska dysponuje ograniczonymi kompetencjami. W szczególności art. 4 ust. 3 TfUE stanowi, że „w dziedzinach badań, rozwoju technologicznego i przestrzeni kosmicznej Unia ma kompetencje do prowadzenia działań, w szczególności do określania i realizacji programów, jednakże wykonywanie tych kompetencji nie może doprowadzić do uniemożliwienia państwom członkowskim wykonywania ich kompetencji”. Z postanowieniem tym koresponduje art. 189 TfUE. Upoważnia on Unię do opracowania europejskiej polityki kosmicznej „w celu wspierania postępu naukowo-technicznego, konkurencyjności przemysłowej i realizacji swoich polityk”. W związku z tym może ona „promować wspólne inicjatywy, popierać badania i rozwój technologiczny i koordynować wysiłki niezbędne dla badania i wykorzystania przestrzeni kosmicznej” (ust. 1). Środkiem realizacji celu mają być środki prawodawcze przyjmowane przez Parlament Europejski i Radę, w tym europejski program kosmiczny. Środki te nie mogą prowadzić do harmonizacji prawa państw członkowskich (ust. 2). Ponadto, na mocy art. 189 ust. 3 TfUE, Unia zobowiązana jest ustanowić „odpowiednie stosunki z Europejską Agencją Kosmiczną”⁴.

Ponadto, art. 13 TfUE przewiduje klauzulę horyzontalną, która stanowi, że „przy formułowaniu i wykonywaniu polityki rolnej, rybołówstwa i transportu Unii oraz jej polityk dotyczących rynku wewnętrznego, badań i rozwoju technologicznego oraz przestrzeni kosmicznej” tak Unia, jak i państwa członkowskie mają w pełni uwzględniać „wymagania w zakresie dobrostanu zwierząt jako istot zdolnych do odczuwania, przy równoczesnym przestrzeganiu przepisów prawnych i administracyjnych oraz zwyczajów państw członkowskich

⁴ Agencja ta powstała niezależnie od istnienia Wspólnot Europejskich na podstawie Konwencji paryskiej z 30 maja 1975 r. Jest to organizacja międzyrządowa powołana w celu realizacji europejskiego programu badań i korzystania z przestrzeni kosmicznej. Nie wszystkie państwa członkowskie UE są stronami Konwencji. Polska ratyfikowała Konwencję paryską w 2012 r. na mocy specjalnej konwencji akcesyjnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 61, ze zm.). Z kolei spoza UE stronami tej konwencji są Szwajcaria i Zjednoczone Królestwo.

związanych w szczególności z obyczajami religijnymi, tradycjami kulturowymi i dziedzictwem regionalnym”.

Mając na uwadze te postanowienia, jak również aktualną praktykę UE w zakresie formułowania polityki kosmicznej⁵, w tym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/696 z dnia 28 kwietnia 2021 r. ustanawiające Unijny program kosmiczny i Agencję Unii Europejskiej ds. Programu Kosmicznego (program na lata 2021-2027)⁶, dalej jako „rozporządzenie 2021/696”, czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/588 z dnia 15 marca 2023 r. ustanawiające unijny program bezpiecznej łączności na lata 2023-2027⁷, można przyjąć, że Unia Europejska ustanawia własne reguły współpracy dotyczące korzystania z przestrzeni kosmicznej, w tym przekazywania i wykorzystywania danych satelitarnych, bez uwzględnienia Konwencji.

3. Analiza projektu ustawy pod kątem prawa Unii Europejskiej

Projektowana ustawa dotyczy wypowiedzenia Konwencji, która obejmuje tak państwa należące, jak i nienależące do Unii Europejskiej. Konwencja nie jest częścią unijnego porządku prawnego. Rozporządzenie 2021/696 samodzielnie reguluje zagadnienia związane z badaniem, uzyskiwaniem, udostępnianiem i wykorzystywaniem danych satelitarnych dotyczących obserwacji Ziemi w formie systemu Copernicus. Zakres geograficzny gromadzonych danych nie jest jednoznacznie określony (z różnych przepisów można wnioskować, że nie jest to tylko terytorium państw członkowskich Unii), chociaż uznaje się, że wspiera kształtowanie, realizację i monitorowanie polityki Unii i jej państw członkowskich, w szczególności w dziedzinach środowiska, zmiany klimatu, mórz, gospodarki morskiej, atmosfery, rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich, ochrony dziedzictwa kulturowego, ochrony ludności, monitorowania infrastruktury, ochrony i bezpieczeństwa oraz gospodarki cyfrowej w celu dalszego ograniczania obciążeń administracyjnych (art. 49 ust. 3 rozporządzenia 2021/696). Dane uzyskiwane w ramach systemu są udostępniane jego użytkownikom (art. 2 pkt 18-20 rozporządzenia 2021/696), którzy mogą takie dane udostępniać nawet na skalę światową (art. 53 rozporządzenia 2021/696). Może to oznaczać, że obejmuje także dane dotyczące państw trzecich. Może to z kolei powodować naruszenie zobowiązań wynikających z Konwencji. Przy czym ustalenie takiej sprzeczności niekoniecznie jest oczywiste z uwagi na to, że konkretyzacja Konwencji następuje dopiero na podstawie umów wykonawczych.

Rozporządzenie 2021/696 przewiduje także zasady dostępu państw trzecich określonych w art. 7 do programu, a także niektórych usług określonych

⁵ Zob. stronę Rady dotyczącą unijnej polityki kosmicznej:

<https://www.consilium.europa.eu/pl/policies/eu-space-programme/>

⁶ Dz. Urz. UE L 170 z 12.5.2021, s. 69.

⁷ Dz. Urz. UE L 79 z 17.3.2023, s. 1.

w art. 8, a tym samym danych gromadzonych i wykorzystywanych na jego podstawie (regułą jest zawarcie przez państwo trzecie umowy z Unią Europejską).

Wobec powyższego można uznać, że wypowiedzenie Konwencji przez Polskę nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o wypowiedzeniu Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19 maja 1978 r. nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Autor:

prof. dr hab. Cezary Mik
ekspert ds. legislacji
w Biurze Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Akceptował:

Wicedyrektor Biura Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Piotr Chybalski

Piotr Chybalski

Warszawa, 8 sierpnia 2024 r.

BEOS-WPEiM-1739/24

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy
o wypowiedzeniu Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych
ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19
maja 1978 r. (przedstawiciel wnioskodawców: pan poseł Przemysław
Wipler) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej
w rozumieniu art. 95a ust. 1 regulaminu Sejmu**

Przedmiotem projektowanej ustawy jest wyrażenie zgody na wypowiedzenie przez Prezydenta RP Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19 maja 1978 r.¹, dalej jako „Konwencja”.

W art. 1 projektu wyraża się zgodę na wypowiedzenie Konwencji. W art. 2 stanowi się, że ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Polska ratyfikowała Konwencję aktem Rady Państwa z dnia 15 listopada 1979 r.² i jest nią związana od dnia 24 grudnia 1979 r., a zatem stała się stroną Konwencji zanim przystąpiła do Unii Europejskiej.

Konwencję zawarto na pięć lat, lecz na podstawie klauzuli automatycznej prolongacji jej obowiązywanie wydłuża się na kolejne okresy pięcioletnie. Jednocześnie postanowiono, że przed upływem każdego okresu pięcioletniego będzie istniała możliwość wypowiedzenia Konwencji. W braku takiego aktu Konwencja będzie obowiązywała stroną przez przynajmniej kolejne pięć lat (art. X ust. 2). Zgodnie z art. XII wypowiedzenie staje się skuteczne po upływie 12 miesięcy od daty otrzymania notyfikacji dotyczącej wypowiedzenia przez depozytariusza (jest nim rząd Rosji – art. XIII ust. 1).

¹ Konwencja weszła w życie dnia 21 sierpnia 1979 r.

² Dz. U. z 1980 r. Nr 10, poz. 27.

Konwencja ma charakter lokalny. Została wynegocjowana przez państwa należące do ówczesnego bloku socjalistycznego.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Poselski projekt ustawy o wypowiedzeniu Konwencji o przekazywaniu i wykorzystywaniu danych ze zdalnego badania Ziemi z kosmosu, sporządzonej w Moskwie dnia 19 maja 1978 r. nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a ust. 1 regulaminu Sejmu.

Autor:

prof. dr hab. Cezary Mik

ekspert ds. legislacji

w Biurze Ekspertyz

i Oceny Skutków Regulacji

Akceptował:

Wicedyrektor Biura Ekspertyz

i Oceny Skutków Regulacji

Piotr Chybalski

Piotr Chybalski